

Chci být vždycky sám sebou! A odpovídat za to...

Co vás přivedlo k lékařské profesi?

Když jsem se rozhodoval, čím budu, volil jsem mezi povoláním lékaře a učitele. Zvítězila medicína. Na fakultě jsem zjistil, že mě přitahuje chirurgie – možnost pracovat víc rukama a vidět výsledky práce v podstatě okamžitě, nemluvě o možnosti zachraňovat životy. A tak jsem po promoci nastoupil na chirurgii. Ale začalo mě to táhnout víc k jemnější, preciznější operativě a přes cévní chirurgii jsem se dostal k plastické rekonstrukční chirurgii a mikrochirurgii.

To bylo asi hodně stresující a náročné. Nelitoval jste občas své volby?

Zkraje vůbec, byl jsem nadšený, ale postupem času mě to občas napadlo. Asi to souvisí s věkem. Když jsem se věnoval mikrochirurgii, nebyly časově náročné, třeba i deseti hodinové operace, kdy se přišivaly ruce nebo prsty, ničím výjimečným. To jsem si mnohdy ke konci operace říkal, jestli mi ten stres, čas a únava stojí za to. Na druhou stranu to byl obrovský adrenalin a výzva. Po čtyřicítce jsem se ale rozhodl trochu zvolnit a věnovat se víc estetické chirurgii.

Fascinuje mě, že se jako lékař musíte celý život vzdělávat. Být stále v obraze...

U lékařů se automaticky počítá s tím, že budou stále se zájmem sledovat nové

Pavel Horyna nebyl vždy estetický plastický chirurg. Než se rozhodl dělat lidi krásnějšími, přišival amputované ruce a zachraňoval lidské životy. Po čtyřicítce se ale rozhodl konečně trochu zvolnit a utéct před stresem.

Žena roku očima chirurga

• JAK BUDU VOLIT ŽENU ROKU?

Určitě mě bude zajímat spojení přirozené krásy, inteligence a charisma. Uvidím, co bude z finalistek vyzařovat, jsem také zvědavý na jejich příběh. Podle toho pak budu volit.

• PROČ JSEM SE STAL ČLEMEM POROTY?

Abych posílil mužskou část poroty a o Ženě roku nerozhodovaly jen ženy. Myslím, že díky své profesi, kde pracuji převážně se ženami, mám potřebný nadhled.

trendy, postupy, výzkumy. Už na medicíně studenty učí, že musí jít v oboru stále dopředu a nepředstavovat si, že vzdělání končí atestací.

Určitě si jako lékař také nemůžete kdykoli v týdnu dovolit „vypnout“ a jít třeba na večírek. Jak nejrady relaxujete?

Na večírek jít klidně můžu, ale samozřejmě se trochu kontroloju. „Zrušit se“ nejde, ale mě už stejně party takového typu nebaví. To se radši dobře vyspím nebo jdu do přírody, zabruslit si, zasportovat. Moc rád chodím ven, a cestuji. A relaxuji pohybem.

Nepřemýšlel jste někdy nad odchodem „za lepším“ do zahraničí?

Přemýšlel jsem o tom, jako většina českých lékařů, protože podmínky, především tedy finanční, jsou v cizině úplně jiné než tady. Ale my, čeští lékaři, jsme asi trochu specifictí. Zůstáváme tady, protože nás ta práce prostě baví. A já si navíc myslím, že bych měl léčit český národ, když jsem vystudoval medicínu v Čechách. Navíc cizinci si nás umí najít i tady. Ale musím říct, že mám radši českou klientelu než tu zahraniční.

Lékařky ve vašem oboru přiznávají, že novinky testují nejprve na sobě, aby mohly pacientům podat zasvěcené informace. Jak to dělají plastičtí chirurgové? →

1 Cestování je mým velkým koníčkem. K srdci mi přirostla zejména Itálie. Foto je z mé návštěvy oblíbených Benátek.

2 A nejlepší relax? Sportovní aktivity, třeba plavání.

Já za sebou zatím žádný zákrok nemám, i když se musím přiznat, že jsem byl už několikrát v pokušení dopomoci si liposukcí k vylepšení některých partií. Ale zatím jsem se k tomu neodhodlal, především asi proto, že nebyl čas a není to tak důležité. Ale třeba pár jednotek botoxu jsem si taky už píchl, abych věděl, jak to funguje a jestli to bolí.

A musím říct, že to opravdu funguje.

Novinek ve vašem oboru stále přibývá – co je momentálně nejžádanějším zákrokem?

Na vzestupu je trend miniinvasivních zákroků s rychlou rekonvalescencí, které nezanechávají viditelné následky po zákroku. Většina žen si přeje odskočit si místo oběda na kliniku, nechat si udělat neinvazivní liposukci nebo omladit obličej pomocí mezonitů či výplní a vrátit se zpátky do práce jakoby nic. Většina těchto zákroků ale náleží spíše korektivním dermatologům. Já raději držím v ruce skalpel.

S tímto typem zákroků se v dnešní době začíná už v pětadvaceti, třiceti letech. Není to z vašeho pohledu brzy?

Celkem ano. Ale je pravda, že v dnešní době náročné na používání tabletů, mobilů a monitorů obličej stárne rychleji, lidé vypadají unavenější a není výjimkou, že už dnešní třicátníci potřebují operaci ochablých, povislých víček. Není to o věku, ale o životním stylu.

A co je podle vás naopak na ústupu?

Spektrum zákroků zůstává podle mě víceméně stejné, vyvíjejí se spíš různé materiály, přístroje, vybavení, postupy, implantáty... To jde dopředu, takže má klient větší možnost výběru.

Velkým problémem je dnes obezita. Hodně lidí si jistě představuje, že byste je mohli nějakou operací bezpracně zbavit kil navíc. Je to tak?

PAVEL HORYNA (42)

- Vystudoval medicínu na lékařské fakultě Univerzity Karlovy v Praze.
- Pracoval na Chirurgické klinice Masarykovy nemocnice v Ústí nad Labem, na oddělení plastické chirurgie Fakultní nemocnice v Hradci Králové, na Klinice plastické chirurgie Fakultní nemocnice Královské Vinohrady a v Ústavu estetické chirurgie Emauzy v Praze.
- Od roku 2014 patří do týmu chirurgů kliniky plastické chirurgie Medicom Clinic Praha.
- Žije v Praze.

zhubnutí, jímž je přebytečná, svěšená kůže. Těm samozřejmě pomoci umíme.

Je nějaký zákrok, který ani vy osobně jednou nevyklučujete?

Asi se mě ze všeho nejdříve bude týkat operace očních víček, což je u mužů vůbec nejčastější zákrok. Takže až to přijde a bude mě to obtěžovat v práci, funkčně a esteticky, tak ho rozhodně podstoupím. To je vědní operace. Oko si uleví, otevře se a ještě vám ten zákrok ubere několik let. Jako muž bych si ale nikdy nenechal dát implantáty – prsní, břišní, natož do hýždí. To mi přijde velmi malicherné, pokud člověk může cvičit a dopracovat se k tomu sám. Taky chci jít s věkem a přijde mi hloupé chtít mít za každou cenu ve čtyřiceti tělo pětadvacetiletého kluka.

Je to pravda. Ohledně zákroků spojených s obezitou k nám chodí dvě skupiny lidí. Ti jedni jsou obézní a představují si, že když se k nám objednájí na liposukci, budou mít po problému. Jsou pak samozřejmě zklamaní, když jim sdělíme, že liposukce se zhubnout nedá. Že liposukce obezitu nevyřeší, protože je to jen metoda, která tělo domodeluje a doladí. A je navíc řešením jen pro menší problematické partie. Pak je tu druhá skupina lidí, kteří mají za sebou fázi změny životního stylu, kdy se jim podařilo shodit, a přicházejí s důsledkem

A jaký zákrok byste vy sám nikdy nepodstoupil, ale pozor – být ženou?

Asi bych si nikdy nenechal zvětšit rty „silikonem“. A rozhodně bych ženám nedoporučoval složité kombinované zákroky – současně třeba operaci břicha a prsou!

V tom jsem zásadně proti a nikdy to nedělám, abych šel do dvou takhle náročných zákroků, co se týče možných komplikací, současně. A je také pravda, že nedoporučuji nadměrné implantáty prsou. Ale trend extrémně velkých prsou je u nás našťastí na ústupu. Občas samozřejmě někdo přijde s tím, že chce větší implantát, než se hodí, ale pokud s tím nesouhlasím a jsem si jistý, že by výsledek nebyl takový, pod jaký bych se chtěl „podepsat“, mám jako plastický chirurg možnost takový zákrok odmítnout.

Zmínili jste hýžďové implantáty. Najdou si své fandky i u nás?

Máme takový zákrok v nabídce, ale více to frčí v zemích, jako je Brazílie či USA.

Když vás o zákrok požádá někdo z vašich blízkých, chopíte se sám skalpelu?

Operoval jsem víčka své matce, která si zákrok od nikoho jiného nechtěla nechat udělat. Operace sice trvala trochu déle, než je běžný standard, ale dopadla dobře. Operoval jsem i pár svých přátel a známých, ale převážně se to týkalo estetiky. Pokud by šlo o zákrok ze zdravotní indikace či zákrok zachraňující život, tak bych to určitě ponechal na koležích – odbornících v daném oboru – a nepouštěl bych se do toho. Chce to oprostít se od emocí, a já nevím, jestli bych to třeba v případě operace nádoru dokázal.

Jaká byla vaše nejnáročnější operace?

Když jsem pracoval na Královských Vinohradech na Klinice plastické chirurgie, replantovali jsme ženě, které se vlasy zachytily do stroje, skalp – kůži odtrženou z hlavy. Trvalo to 11 hodin. Vždycky jsem měl ale obrovský respekt u dětských úrazů, když jsem měl například přišívát amputované ručičky, prstíky...

Jak vnímáte krásu a za jakou ženou se rád otočíte?

RELAX

Baví mě relaxovat aktivně, sportem, a pokud možno v přírodě, na to jsou ideální in-line brusle. Můžu i fitness a lyže. Také rád cestuji, jezdím na výlety a trávím chvíle volna se svými přáteli.

OBLÍBENÉ MÍSTO

Mám rád Itálii, protože Itálové jsou mistry v mnoha oborech a umí si užívat života. Mají výbornou kuchyni a neuvěřitelný šmrnc, co se týká módy a celkově životního stylu. Prostě „dolce vita“.

KNIHY

Nejvíce čtu asi knihy od Fredericka Forsytha, autora vynikajících, převážně špionážních románů a povídek. Vedle napínavého příběhu se člověk vždycky dozví i řadu vedlejších zajímavých skutečností.

FILM

Mám rád filmy, ale tím nejoblíbenějším je absolutní klasika – Kmotr. Je to skvělý film s dokonalou atmosférou: výborní herci, režie, kamera, krásná hudba... Prostě všechno!

Plastický chirurg by měl být manuálně zručný, mít estetické cítění a být dobrý psycholog.

Co se týká krásy – mě určitě zaujme víc člověk přirozeně krásný než vylepšený zásahem chirurga. Ideální je, když se přirozená krása snoubí s přirozenou inteligencí.

Máte jako plastický chirurg nějakou profesní deformaci?

Určitě. Dívám se na lidi kolem sebe pohledem deformovaných profesí. Na ženy i na muže. Když si s někým povídám, tak samozřejmě sleduju, jaké má uši, víčka,

nos a co všechno by to případně chtělo. Ale když jsem dřív dělal na cévním a operoval jsem křečové žíly, zase jsem si víc všiml nohou a kontroloval křečové žíly. Je to prostě nedílnou součástí mé profese. Někdy se o výsledky svého pozorování i podělím, ale s přáteli, pochopitelně. Nemám problém někomu naznačit, že už by to chtělo nějaký ten zákrok.

Stává se, že za vámi přijde klientka s naprosto nejasnou představou? Že vlastně neví, co chce?

Setkáváme se často s tím, že k nám chodí klientky, které běžně odpovídají tzv. ideálu krásy a chtějí nějaký zákrok. Občas to může hraničit s neurotickou poruchou, dysmorfobíí, která způsobuje, že se klientky vidí úplně jinak, než jak ve skutečnosti vypadají, a pak je náročné jim vysvětlit, že žádný zákrok není třeba. Já je každopádně do něčeho nenutím, když si myslím, že je to zbytečné.

Když za vámi chodí ženy se svými požadavky – rozpoznáte vždy, jestli jde o jejich přání, nebo o přání jejich muže?

Ptám se žen hned při první konzultaci, jestli změnu dělají skutečně pro sebe, jestli je to jejich snem. Proto jsem radši, když mohu konzultovat se samotným klientem. Když přijde pár a muž začne mluvit místo ženy, je jasné, že je tam nějaký problém. Na druhou stranu k nám chodí i fajn páry, které se navzájem doplňují a zasmějeme se u toho.

Každé povolání má své noční můry – jaká je ta vaše?

K ránu se občas budím a přemýšlím, jak dopadne zákrok, který mám před sebou, zvlášť když je nějak složitější nebo atypický. Ani plastickým chirurgům se můry nevyhýbají. ■

MIRKA SRDÍNKOVÁ

RADOSTI & SLABOSTI PAVLA HORYNY